HONEYCOMB 1/1 (July 2000): 79–84

Book Review

Davis, John R., *Poles Apart: Contextualizing the Gospel in Asia*, rev. ed. Bangalore, India: Theological Book Trust, 1998. 285 pp.

Reviewed by: *Darell CALDWELL*

Poles Apart by John R. Davis should be considered a classic among those who seek to meaningfully and courageously contextualize the gospel in Buddhist Asia. Davis, now retired, generously shares his gleanings of experience as a missionary in Thailand. He has thoughtfully ruminated upon its Theravada Buddhist cultural setting to the extent that he proposes some specific and radical changes to the strategy for missions in this cultural milieu. He also encourages us to own those mistakes made by missionaries in the past, to critique our approach, and then to rethink our strategy from the bottom up. Although the first edition, published in 1993, is decidedly specific to the Thai scene, in the revised edition "the author seeks to make suitable application to the peoples and contexts of the Asian continent. He has also added a new chapter dealing with church structure and leadership in the [Asian] church today."

Despite the large number of monographs written on missions strategy, it is Davis's opinion that evangelicals have yet to appreciate or demand scholarly works on this subject. The need is felt more and more intensely as grassroots missionaries confront the complex folk Buddhism with its admixture of animistic and Hindu concepts. And yet many still minister with some exasperation, whether they be expatriates or national leaders, as they encounter a people seemingly impervious to the "Good News." They have come to realize that it is not enough to know

the concepts of Theravada Buddhism as taught in some classroom; rather one must be able to relate to that specific cultural expression of folk Buddhism and animism which actually is found in the markets, villages, and streets of Asia. Davis has spent over thirty years reflecting upon the actual belief system with the view to solve the crisis of resistance. Thailand remains approximately 99.9% Buddhist.

A poignant illustration of Thailand introduces *Poles Apart.* Most good missionaries would have memorized John 3:16 not only in his heart language but also in the adopted language. He or she may feel encouraged at the friendly smile in response to quoting John 3:16 to his or her new acquaintance. But what has the hearer actually heard? Davis states, "With all due respect to the missionary's enthusiasm, he is in fact communicating unintelligible gobbledygook. Words with contradictory concepts." If we perceive the problem from a Buddhist's perspective, the God who so loved the world "in Buddhist cosmology can mean any number of things, [such as] the sun, moon, stars, members of the royal family, members of the Buddhist priesthood, Hindu mythological gods, special sacred places—or images of Buddha; all use the same designation." From the beginning the recipient hearer is confused because he would never think of using the word "god" (*Pra Jao*) in the exclusive Christian way. Then his confusion is compounded by hearing that this god loves him. To him love connotes weakness, since "all desire, good or bad, in Buddhism is by definition bad—it presupposes relationships and attachments." The goal of the devout Buddhist, of course, is to escape all passion and attachments. The smiling hearer is thinking, "This God lacks something; He is inadequate in Himself." Why else would he love the world and the people in it? Davis continues the illustration showing that at every major point in the most famous verse of all, there is basic and profound misunderstanding. So what are we to do?

In essence, I hear Davis saying: we must do our homework, review the irreducible components of a biblical church, analyze our own culture, avoid cramming our Western context

down the throats of Asians, and respond to the real heart and mind issues of folk Buddhists. This includes knowing one's own culture and the critique of scripture upon it; otherwise we merely import Western or other corrupting cultural values. Equally important is a correct understanding of contextualization without syncretism (covered in chapters 1 & 2). Thai Buddhism, basically eclectic, can accommodate Christ as a "cosmic Christ" in long line of a pantheon, but not as King of kings and Lord of lords.

In chapter 3 Davis boldly tackles the problem of the radically divergent world views, i.e. Western naturalism versus Asian supernaturalism. "In any society which holds a supernaturalistic world view there is an unseen 'other world' all around, above, and below, which pervades everything and which relates to and engages with 'supernatural phenomena', such as inexplicable disease, plagues, ... crisis in families, accidents ... the return of the 'living dead' to cause calamity...." However, he observes further, "Western theologies seem to have no answers to Eastern problems and values...." This lack of understanding is the main reason why "[t]he whole theological package Thai people have been given has only penetrated into their world-view skin-deep." Thus, there remains a critical need to "develop holistic theology and practice where solutions will be found to answer the [real problems] of the 'supernaturalistic' world-view."

To the foregoing discussion in chapter 3, Davis has added in his revised edition valuable material illustrating this daily interaction with the 'other world.' For example, in Southeast Asia the construction of a house entails many elaborate preparations. Various ceremonies are considered essential to ensure the peace and prosperity of the new residents. "First, an astrologer will be consulted to ascertain the most auspicious time for construction and the exact location of the house.... [W]hen the site has been cleared it will be necessary to engage the expertise of a 'ritual specialist'.... [I]f the practitioner is a monk, Pali mantras will be chanted, if a layman, gifts will be offered, sacral water, incense candles and flowers will be placed on the earth...." Several steps remain such as the selection of the correct wood type favorable to

the local spirits (some tree types attract spirits, others less so), the selected trees must be felled in the correct direction, precise depths of the pole holes must be determined according to what the unseen world says, the first hole will receive an offering coin from the ritual specialist, other rituals follow (construction has not yet really begun), with a final step being that "a piece of red and white cloth upon which magical signs have been inscribed" is placed on the first pole. From this example one can see that in everyday life, "folk Buddhists see nothing as 'secular' or unrelated to the unseen world." Davis additionally illustrates by describing the ubiquitous spirit houses and shrines considered as the local spirit-land-lords. Furthermore, above this is another hierarchy of the 'Spirit Lords of the Towns.' Davis has added much new information to his second edition of chapter 3.

Both chapter 4, "Local Theologies," and chapter 5 "The Nature of Suffering" (no serious book on Buddhism could overlook this subject) have been greatly revised and re-researched. For the Buddhist, life is suffering. The only way to escape it is to have right knowledge (enlightenment), that is, to see that suffering "ceases when desire ceases." Chapter 5 in the revised edition lists 68 footnotes. Beginning with chapter 6, the author gives us the beef with insight into how we might contextualize aright. He is most helpful in saying, "All rites, rituals and ceremonies should be carefully examined as potential vehicles for Christian truth."

But the plethora of rituals fall into many categories, beginning with "if not adhered to or neglected, society would regard as 'sin'" to a descending order of importance as perceived by the people. Some ceremonies are directly Buddhist while others are strictly cultural. Having discerned this (no easy process), the missionary may encourage the use of the form of the ceremony as a container into which new content is poured. This Davis calls "reloading" the local ritual with Christian content and meaning. For example, some Thai Christians have taken the Lotus Float ceremonial form of asking forgiveness and doing merit (as the lighted candle floats away down the river on a lotus leaf, it symbolizes "all that the sender wanted to get rid of"), and have

reloaded this ceremony by employing it as a means of asking forgiveness and giving thanks, not to a river god, but to the God of the Universe. Believers who have learned to reload their cultural forms are "dynamically equivalent churches," according to Davis and to other missiologists such as William Smalley. Such believers "live out their life, including their socialized Christian activity, in the patterns of the local society...."

Chapter 7, "Power Encounter," challenges us to be students of the various manifestations of spiritual power in Southeast Asia, since most of us "do not have all the facts nor do we have an adequate theology that gives us the answers!" But Davis also says let us be hopeful and expect for God "to pour out His Spirit ... all the signs and wonders promised ... have not yet been fulfilled—let us look keenly for them and opt for nothing less."

The final chapters, 8 to 10, are brim full of practical information. We are encouraged to make liberal use of the dramatic arts in both live performances as well as the electronic media. Contextualized radio dramas have recently been greeted with "an amazing change in response." The use of ancient stories and epics can provide an entry point into the culture. Davis' discussion of redemptive analogies or "the Eye-Opener" is particularly germane to our context in Cambodia. Especially so is his treatment of the prophesy regarding "the one Messiah who is foremost in Buddhists' aspirations and prayer," Pre Sayamitray (Metteya), which is usually translated "Prince of Peace." Davis reports that Dr. W. C. Dodds, a missionary to Thailand over 100 years ago, discovered the other name of Metteya, Ariya, comes from Sanskrit and means "high born." Dodd "proceeded to show that Jesus is Highest born of all who ever came to earth, and that he is all merciful." Davis observes, "It is highly probable that many of the early Christians in Thailand became Christian because they saw Christ, as the fulfillment of this ancient prophesy."

Chapter 10, a new addition to the revised edition, contains an excellent review of leadership structures found in the church today. It comprises an articulate and poignant critique of worldly leadership styles which have crept into many churches, especially

Asian congregations. Finally, Davis helps us to review our hermeneutics; he does so via a clear outline of the five "irreducible components" which should be found in every truly New Covenant Church regardless of culture.

សំណុំទឹកឃ្មុំ ១/១ (កក្កដា ២០០០): ៨៥-៩២

ពិនិត្យមើលឡើងវិញក្នុងសៀវភៅ

Davis, John R. Poles Apart?

Rev. Bangalore, India: Theological Trust, 1998, 285 pp.

****

Poles Apart by John R. Davis គួរត្រូវបានគេពិចារណាថាជាសៀវភៅពី បូរាណ នៅក្នុងស្រទាប់អស់អ្នកដែលបានស្វែងរកនូវរបៀបផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពួកអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនាក្នុងទ្វីបអាស៊ី ដើម្បីឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍ និងមានន័យ គ្រប់គ្រាន់ចំពោះការងារនោះ ។ Davis ឥឡូវនេះចូលនិវត្តន៍ហើយគាត់បានចែក រំលែកនូវបទពិសោធន៍របស់គាត់ដ៏ស្តួចស្តើង យ៉ាងសទ្ធាជាទីបំផុតក្នុងនាមគាត់ ជាបេសកជន នៅក្នុងប្រទេសថៃ ។ គាត់បានសញ្ជឹងគិតយ៉ាងអស់ពីចិត្តអំពីទំនៀមទំលាប់ផ្នែកហិនយាន ពុទ្ធសាសនា/ទេវតា ពុទ្ធសាសនាដើម្បីឲ្យកាន់តែយល់ច្បាស់លាស់ថែមទៀត គាត់បានលើកជាសំណើឲ្យមានការ កែប្រែដ៏ជាក់លាក់ខ្លះៗ ចំពោះយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់បេសកកម្ម នៅក្នុងផ្នែកដែលមានទំនៀមទំលាប់បែបនេះ ។ គាត់ក៏បានលើកទឹកចិត្តយើង ឲ្យទទួលយកនូវកំហុសទាំងឡាយ ដែលបេសកជនបានធ្វើខុស កាលពីជំនាន់ដើម ឲ្យគិតរិះគន់ពីរបៀបធ្វើការងាររបស់យើង ហើយនិង ឲ្យគិតឡើងវិញ ពីយុទ្ធសាស្ត្ររបស់យើងពីក្រោមឡើងទៅ ។ ទោះបីជាការងារបោះពុម្ពលើកទីមួយ បានបោះពុម្ពផ្សាយនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៣ ក៏ដោយ សៀវភៅនោះ បានផ្តោតសំខាន់ទៅលើសង្គមថៃ តែនៅក្នុងការបោះលើកទី ២ ដែលមានការកែសម្រួលឡើងវិញខ្លះៗ "អ្នកនិពន្ធស្វែងរកនូវការអនុវត្តន៍ដ៏សមរម្យមួយ សំរាប់ជនជាតិ និង ស្ថានការណ៍ទាំងឡាយនៃទ្វីបអាស៊ីទាំងមូល ។ គាត់បានបន្ថែមជំពូកថ្មី ដែលទាក់ទងនឹងរចនាសម្ព័ន្ធ និង ការដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅក្នុងទ្វីបអាស៊ីសព្វថ្ងៃនេះ" ។

ទោះបីជាអត្ថន័យមួយចំនួនធំ ដែលសរសេរផ្តោតលើតែយុទ្ធសាស្ត្របេសកកម្មក៏ដោយ តាមយោបល់របស់ Davis គាត់ថា ការផ្សាយដំណឹងល្អមិន

ទាន់បានទទួលនូវការអបអរសាទរ ឬ ទាមទារឲ្យមានការសិក្សាឲ្យបានល្អិតល្អន់ចំពោះផ្នែកនេះឡើយ ។ សេចក្តីត្រូវការកាន់តែមានច្រើនឡើងៗ ផ្នែកបេសកជនជួរមុខ ដែលកំពុងប្រឈមមុខនឹងក្រុមអ្នកកាន់លទ្ធិពុទ្ធនិយម ដែលមានគំនិតលាយឡំគ្នា និងជំនឿលើអារុក្ខអារក្សអ្នកតា ព្រមទាំងជំនឿហិណ្ឌូ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានមនុស្សជាច្រើននៅតែមានកំហឹងនៅឡើយ នៅពេលដែលគេធ្វើការងារ មិនថាឡើយអ្នកដឹកនាំនោះ ជាជនបរទេស ឬ ជាអ្នកស្រុកឡើយ នៅពេលដែលគេពើបប្រទះជាមួយមនុស្ស ដែលទំនងដូចជារឹងទទឹង "ដំណឹងល្អ" ។ ពួកគេត្រូវតែយល់ថា ការរៀនពីពុទ្ធសាសនាផ្នែកហិនយាន នៅក្នុងថ្នាក់នោះ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ឡើយ តែការសំខាន់នោះគឺថា គេអាចរៀនពីរបៀប ដែលត្រូវទាក់ទងជាមួយក្រុមអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនា និង ព្រហ្មញ្ញសាសនាតាមទំនៀមទំលាប់របស់គេបានច្បាស់ជាង ដែលតាមពិតទៅយើងប្រទះឃើញទៅតាមផ្សារ តាមភូមិនានា និង តាមផ្លូវនៃប្រទេសក្នុងទ្វីបអាស៊ី ។ លោក Davis ចំណាយពេលជាង ៣០ ឆ្នាំ ក្នុងការសញ្ជឹងគិតលើប្រព័ន្ធជំនឿពិតប្រាកដ ដោយមានទស្សនៈដោះស្រាយនូវវិបត្តិនៃការប្រឆាំងតបតមកវិញនោះ ។ ប្រទេសថៃ ជាប្រទេសកាន់ពុទ្ធសាសនាប្រហែល ៩៩,៩% ។

ការគូសបញ្ជាក់គួរឲ្យសោកស្តាយមួយនៃប្រទេសថៃ ផុសចេញពីសេចក្តីផ្តើមរបស់ Pole Apart ។ បេសកជនល្អៗ ភាគច្រើនបានទន្ទេញ យ៉ូហាន ៣:១៦ មិនមែនគ្រាន់តែចាំនៅក្នុងចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ចាំទាំងភាសាមួយ ដែលអាចស្តាប់បានទៀតផង ។ គាត់អាចមានការលើកទឹកចិត្ត ដោយញញឹមតបយ៉ាងរាក់ទាក់ ដាក់មិត្តភក្តិថ្មីរបស់ខ្លួនដោយស្រង់យក យ៉ូហាន ៣:១៦ ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកស្តាប់យើងនោះពិតជាបានឮយើងនិយាយមែនឬ? Davis ថ្លែងថា "ដោយមានការគោរពដល់ចិត្តសាទររបស់បេសកជន តាមពិតទៅបេសកជនទាក់ទងដោយមិនសូវប៉ិនប្រសប់សោះ ។ ដោយប្រើពាក្យសំដីផ្ទុយពីគំនិតទាំងឡាយ ។ " បើយើងឃើញបញ្ហា ដែលចេញពីការយល់ឃើញរបស់ពួកអ្នកជឿពុទ្ធសាសនាចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដែលស្រឡាញ់មនុស្សដល់ម្ល៉េះ តាមអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនាអាចមានច្រើន ពាក្យដែលថា ព្រះ នេះ ដូចជា ព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ផ្កាយព្រះអង្គារព្រហស្បត្តិ៍ នៅក្នុងរាជវង្សស្តេចក៏ប្រើពាក្យ ព្រះ ដែរ លោកសង្ឃក៏ប្រើពាក្យ ព្រះ ដែរ តាមសាសនាហិណ្ឌូក៏ប្រើពាក្យ ព្រះ កន្លែងពិសិដ្ឋនានា ឬក៏ រូបសំណាក

ព្រះពុទ្ធទាំងអស់នោះសុទ្ធតែប្រើពាក្យ ព្រះ ដូចគ្នា ។ ” កាលពីដំបូងអ្នកស្ដាប់ ច្រឡំ ដោយព្រោះថា គាត់មិនគិតដល់ការប្រើពាក្យ “ព្រះ” (ព្រះចៅ) នៅក្នុង របៀបមួយ ដែលប្លែកពីគេ ។ អីចឹងការយល់ច្រឡំរបស់គាត់ គឺកាន់តែកើនឡើង ទៀត ដោយការដែលឮថា ព្រះ នេះហើយ ដែលស្រឡាញ់គាត់ ។ ចំពោះគាត់ សេចក្ដីស្រឡាញ់កាន់តែធ្វើឲ្យមានភាពទន់ខ្សោយថែមទៀត ដោយហេតុថា “គ្រប់ទាំងការប៉ងប្រាថ្នាទាំងអស់ ទោះល្អ ឬ អាក្រក់ក្ដី ក្នុងពុទ្ធនិយម គឺសុទ្ធតែអាក្រក់ទាំងអស់ ទាំងទំនាក់ទំនង និងការសេពគប់នោះគឺសន្មតិថាមិនល្អរួចទៅហើយ”។ តាមពិតទៅទិសដៅរបស់អ្នកកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធដ៏ស្មោះស្ម័គ្រនោះគឺថា ខំគេចឲ្យផុតពីកិលេសនៃការប៉ងប្រាថ្នា និង ការសេពគប់នានា ។ អ្នកស្ដាប់ ដែលមានទឹកមុខញញឹមនោះកំពុងគិតថា “ព្រះជាម្ចាស់នេះ ព្រះអង្គខ្វះអ្វីម្យ៉ាង ព្រះអង្គមានអ្វីៗមិនគ្រប់គ្រាន់ឡើយ” ។ ហេតុអ្វីចាំបាច់ឲ្យព្រះអង្គស្រឡាញ់លោកិយ និង មនុស្សធ្វើអ្វីទៀត? Davis គូសបញ្ជាក់បង្ហាញទៀតថា ចំណុចសំខាន់ៗ ដែលល្បីជាងគេបង្អស់នោះ គឺថាការមិនយល់ពីមូលដ្ឋានគ្រឹះ ។ ដូច្នេះតើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?

ចំណុចសំខាន់នោះគឺថា ខ្ញុំបានឮ Davis និយាយថា៖ យើងត្រូវតែធ្វើការងាររបស់យើង រំលឹកឡើងវិញពីផ្នែកទាំងឡាយ ដែលមិនអាចបង្រួញឲ្យតូចបាននៃការផ្ដុំឡើងនៃពួកជំនុំ ដែលស្របតាមគម្ពីរ ធ្វើការវិភាគលើទំនៀមទម្លាប់របស់យើង ជៀសវាងការញាត់គំនិតបែបផែនលោកខាងលិចរបស់យើង ទៅក្នុងបំពង់កនៃជនជាតិអាស៊ី ហើយនិង ចូរឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហា ដែលទាក់ទងនឹងចិត្តគំនិតពិតៗរបស់ពួកអ្នកពុទ្ធនិយម ។ ចំពោះការនេះយើងត្រូវគិតទាំងការយល់ដឹងពីទំនៀមទម្លាប់របស់គេ ហើយនិងការរិះគន់នៃបទគម្ពីរចំពោះបញ្ហានេះ បើពុំនោះទេ មានសេចក្ដីថាយើងនឹងគ្រាន់តែនាំចូលនូវរបៀបរបបនៃលោកខាងលិច ឬ ការឲ្យតម្លៃនៃទម្លាប់មិនល្អតែប៉ុណ្ណោះ សំខាន់ដូចគ្នានោះគឺការយល់ដឹងដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការសម្រេចតាមស្ថានការណ៍ ដោយគ្មានរិះគន់ច្រើន (បកស្រាយនៅក្នុងជំពូក ១ និង ២) ។ លទ្ធិពុទ្ធនិយមរបស់ជនជាតិថៃ អាចផ្ដល់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទជា “ព្រះអង្គដ៏ធំ” នៅក្នុងចំណោមព្រះទាំងឡាយ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលស្គាល់ព្រះអង្គជា ស្ដេចលើអស់ទាំងស្ដេច ហើយនិងជាព្រះអម្ចាស់លើព្រះអម្ចាស់ឡើយ ។

នៅក្នុងជំពូក ៣ Davis ដោះស្រាយនូវបញ្ហា ដែលមានគតិលោក ដោយប្លែកពីគ្នាហួសហេតុពេក ដោយក្លាហាន គឺថា អ្វីៗដែលលោកខាងលិចជឿលើធម្មជាតិនោះ វាផ្ទុយគ្នានឹងការជឿលើផ្នែកសៃយសាស្ត្ររបស់ពួកនៅអាស៊ី ។

នៅក្នុងសង្គមណាក៏ដោយ ដែលប្រកាន់យក គតិលោកផ្នែកសៃយសាស្ត្រនោះ គឺមើលមិនឃើញ "ពិភពផ្សេង" ឡើយ ទោះនៅជុំវិញខ្លួន ខាងលើ និង ខាងក្រោម គតិលោកបែបនេះ ជ្រាបចូលគ្រប់ស្រទាប់ទាំងអស់ ដែលទាក់ទងនឹង "ការដ៏អស្ចារ្យ" ដូចជាជម្ងឺ ដែលគេយល់មិនបាន ឧបទ្រពចង្រៃនានា វិបត្តិនៅក្នុងគ្រួសារ គ្រោះថ្នាក់ផ្សេងៗ ការវិលត្រឡប់មកវិញចំពោះអ្នកដែលស្លាប់ហើយ ងើបមកវិញ បណ្តាលឲ្យមានគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងៗ . . ." ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានសង្កេតឃើញជាបន្តទៀត "ផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រពួកលោកខាងលិច ហាក់បីដូចជាមិនមានចម្លើយទៅនឹងបញ្ហា និង ការវាយតម្លៃរបស់ពួកខាងកើតឡើយ . . ." ការនេះមកពីការយល់មិនដល់នូវហេតុផល សំខាន់ដែលថាហេតុអ្វីបាន "ជាផ្នែកទេវសាស្ត្រទាំងមូល ដែលបានផ្តល់ឲ្យជន ជាតិថៃអាចជ្រាបចូលបានតែសើរៗតែប៉ុណ្ណោះ" ។ ហេតុដូច្នេះ ទើបត្រូវការយ៉ាងចាំបាច់ដើម្បី "បង្កើតទេវសាស្ត្រ និង ការអនុវត្តន៍ តាមបែបគ្រប់ជ្រុងជ្រោយមួយឡើង ដែលរកដំណោះស្រាយមួយឡើងបាន ចំពោះបញ្ហាពិតប្រាកដនៃគតិលោកបែបសៃយសាស្ត្រនោះ" ។

ដើម្បីពិភាក្សាគ្នា បន្ថែមទៀតនៅក្នុងជំពូក ៣ Davis បានបន្ថែមនូវមេរៀនមួយដ៏មានតម្លៃ លើការកែប្រែលើអត្ថបទបោះពុម្ពរបស់គាត់ ដែលគូសបង្ហាញពីការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាប្រចាំថ្ងៃជាមួយនឹង "ពិភពដទៃ" ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងការសាងសង់ផ្ទះនៅក្នុងបណ្តាប្រទេស ក្នុងភូមិភាគអាស៊ីអាគ្នេយ៍ មានការទាក់ទងនឹងការប្រុងប្រៀបយ៉ាងល្អិតល្អន់ជាច្រើន ។ មានការរៀបចំធ្វើពិធីផ្សេងៗ ដើម្បីធានាឲ្យមានសេចក្តីសុខសាន្ត និង សេចក្តីចំរុងចំរើនដល់អ្នក ដែលត្រូវមកតាំងទីលំនៅថ្មីនោះ ។ "ដំបូងគ្រូមើលរាសី ត្រូវរកវេលាល្អ សំរាប់ការសាងសង់ហើយនិងរកទីកន្លែងដ៏ពិតប្រាកដសំរាប់សង់ផ្ទះនោះ . . . នៅពេលដែលកន្លែងរកបានច្បាស់លាស់ហើយ ចាំបាច់ត្រូវរកគ្រូ ដែលពូកែមកសូត្រធម៌ផ្សេងៗ បើអ្នកដែលសូត្រនោះជាសង្ឃ ត្រូវសូត្រជាភាសាបាលី បើអ្នកនោះជា គ្រហស្ថ ត្រូវផ្តល់សាគុណាជាអំណោយផ្សេងៗ ប្រោសទឹកមន្ត ដាក់ទៀន ធូប ផ្កាភ្ញី នៅលើដី

ដែលត្រូវសាងសង់ផ្ទះនោះ . . . ” មានចំណុចសំខាន់ខ្លះទៀត ដែលត្រូវធ្វើ ដូចជាការជ្រើសរើសឈើដ៏ត្រឹមត្រូវល្អ ដែលគាប់ចិត្តដល់វិញ្ញាណអ្នកម្ចាស់ស្រុក (ឈើខ្លះធ្វើឲ្យវិញ្ញាណចូលចិត្ត តែឈើខ្លះទៀត មិនសូវឲ្យវិញ្ញាណចូលចិត្តទេ) ការជ្រើសរើសនោះ ត្រូវតែដាក់ឲ្យត្រូវស្របតាមទិសដៅត្រឹមត្រូវ ជម្រៅនៃរណ្ដៅសសរនិមួយៗ ត្រូវតែតាមពាក្យគ្រូទាយ រណ្ដៅសសរទីមួយ ត្រូវដាក់ដង្វាយជាកាក់ ដោយដាក់កាក់នោះចូលទៅក្នុងរណ្ដៅ តាមក្រិត្យក្រមរបស់លោកគ្រូមើលវេលា រណ្ដៅដទៃទៀតក៏ត្រូវធ្វើតាមការណែនាំទៅតាមនោះដែរ (តាមពិតការសាងសង់ មិនទាន់បានចាប់ផ្ដើមនៅឡើយទេ) មួយជំហានចុងក្រោយគេនោះគឺថា “ក្រណាត់ក្រហម និង ស មួយផ្ទាំង ដែលមានចារយ័ន្តនៅលើនោះ” ត្រូវយកមកដាក់នៅលើសសរកន្លោង ។ តាមរយៈនៃឧទាហរណ៍នេះអាចដឹងថាជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ “ពួកអ្នកស្រុក ដែលកាន់តាមពុទ្ធនិយម មិនបានយល់ឃើញអ្វីដូចជា “ពួកមិនជឿអ្វីទាំងអស់” ឬ ពួកអ្នកមិនជឿលើពិភពខាងវិញ្ញាណ” ។ Davis បាន គូសបញ្ជាក់បន្ថែមទៀត ដោយពណ៌នាពីកូនខ្ទមតូចៗ គគោកគដី និង កន្លែង ដោតជើងធូប ដែលបានគិតថាជា កន្លែងវិញ្ញាណរបស់អ្នកតាម្ចាស់ស្រុក ឬ ជំនាង ផ្ទះ ។ លើសពីនេះទៀត គឺជាលំដាប់ថ្នាក់នៃ “វិញ្ញាណនៃអ្នកតាម្ចាស់ស្រុក” ។ Davis បានបន្ថែមពត៌មានថ្មីៗ ជាច្រើននៅក្នុងការបោះពុម្ពជាលើកទី ២ របស់គាត់ នៅក្នុងជំពូកទី ៣ ។ ទាំងពីរ គឺជំពូក ៤ “ទេវសាស្ត្រនៅក្នុងស្រុក” ហើយនិង ជំពូក ៥ “លក្ខណៈនៃការរងឈឺចាប់” (គ្មានក័ណ្ឌណាមួយ ដែលស្ដីពីពុទ្ធសាសនា អាចមើលរំលងមេរៀននេះឡើយ) បានទទួលនូវការកែប្រែ និង ស្រាវជ្រាវ យ៉ាងច្រើន ។ ចំពោះពុទ្ធសាសនិកជន មានរូប គឺមានទុក្ខ ។ មានតែផ្លូវមួយគត់ ដែលអាចរត់គេចពីការរងទុក្ខ ដោយសារមានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវ (ឃើញផ្លូវល្អ ច្បាស់) គឺថា ត្រូវយល់ថា រងទុក្ខ “នឹងគ្មានទៀតឡើយ បើគ្មានកិលេស/ការប៉ងប្រាថ្នា ។ ” ជំពូក ៥ ក្នុងការបោះពុម្ពលើកទី ២ ដែលមានការកែប្រែមានចុះបញ្ជី នៃប្រយោគពន្យល់នៅខាងក្រោម ៦៨ កន្លែង ។ នៅដើមជំពូក ៦ អ្នកនិពន្ធផ្ដល់ ឲ្យយើងនូវការយល់ដឹងដ៏ល្អអំពីរបៀប ដែលយើងឲ្យបកស្រាយដែលស៊ីនឹង ស្ថានការណ៍ដ៏ត្រឹមត្រូវ ។ គាត់និយាយដោយមានប្រយោជន៍បំផុតដែលថា “គ្រប់ការសូត្រធម៌ ការធ្វើពិធីផ្សេងៗ និង បុណ្យទាននានា ត្រូវបាន

យើងសង្កេតដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ទុកជាយានដ៏សំខាន់សំរាប់សេចក្ដីពិតគ្រីស្ទបរិស័ទ " ។

ប៉ុន្តែទម្លាប់ដ៏ច្រើនលើសលប់នោះ បានបែងចែកជាផ្នែកច្រើន "បើមិនបានប្រកាន់យកឲ្យច្បាស់លាស់ទេនោះ ឬ ខ្ជីខ្ជារនោះ សង្គមនឹងរាប់ថាជា "អំពើបាប" ដែលមនុស្សទាំងឡាយដឹងថា មិនសូវសំខាន់ ។ ពិធីខ្លះ គឺជាពិធីពុទ្ធសាសនាសុទ្ធសាធ ឯពិធីខ្លះទៀតជាពិធីធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់ទៅវិញ ។ ក្នុងការកំណត់ឲ្យស្គាល់ពីការនោះ (មិនមែនជាការងាយស្រួលឡើយ) បេសកជនអាចលើកទឹកចិត្តឲ្យប្រើទម្រង់បែបបទនៃពិធីបុណ្យនោះ ទុកជារបស់សំរាប់ដាក់បញ្ចូលអ្វីៗដែលថ្មី ។ ត្រង់នេះ Davis ហៅថា "ការដាក់បញ្ចូល" វិស័យគ្រីស្ទបរិស័ទ និង អត្ថន័យថ្មីនោះ ចូលទៅក្នុងទំនៀមទម្លាប់របស់អ្នកនៅក្នុងស្រុក ។ ឧទាហរណ៍ គ្រីស្ទបរិស័ទថៃខ្លះ គេយកពិធីផ្កាឈូកអណ្ដែត មកធ្វើជាពិធីបុណ្យនៃការអត់ទោសបាប និង ពិធីសន្សំកុសល (នៅពេលដែលដុតទៀនបណ្ដែតចុះតាមដងទន្លេ ដាក់លើស្លឹកឈូក ជានិមិត្តរូបថា "គ្រប់ទាំងអ្នកបណ្ដែតទៀនទាំងអស់ ចង់បំបាត់នូវការអាក្រក់ទាំងឡាយ") ហើយគេបានកែពិធីនេះ ឲ្យទៅជាពិធីមួយ ដែលមានន័យថា សុំការអត់ទោសពីព្រះជាម្ចាស់ និង អរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ទៅវិញ មិនមែនជាពិធីបួងសួងដល់ព្រះ ដែលរក្សាដងទន្លេនោះឡើយ ប៉ុន្តែបែរទៅរកព្រះជាម្ចាស់នៃចក្រវាឡទាំងមូល ។ ពួកអ្នកជឿ ដែលរៀនពូកែប្រែទំនៀមទម្លាប់របស់គេឲ្យទៅជា "របៀបមួយ ដែលមានកម្លាំងខ្លាំងដូចគ្នា នឹងពួកជំនុំដែរ" យោងតាម Davis ហើយនិង យោងតាមអ្នកសិក្សាផ្នែកបេសកកម្មដទៃទៀត ដូចជាលោក វ៉ាលលាម ស្មលី ។ ពួកអ្នកជឿបែបហ្នឹង "រស់នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ដែលគិតបញ្ចូលទាំងសកម្មភាពទាំងឡាយរបស់គេ តាមបែបសង្គមគ្រីស្ទបរិស័ទ នៅក្នុងគំរូរបស់សង្គមរស់នៅតាមតំបន់ . . . " ។

ជំពូក ៧ "ការប្រទាំងគ្នាជាមួយនឹងអំណាចអារក្ស" ជំរុញឲ្យយើងដឹងអំពីអំណាចខាងឯវិញ្ញាណផ្សេងៗ នៅក្នុងអាស៊ីប៉ែកអាគ្នេយ៍នេះ ដោយហេតុថា យើងភាគច្រើន "មិនមានហេតុការណ៍ ឬ មិនមានទេវសាស្ត្រគ្រប់គ្រាន់ ដែលផ្ដល់ឲ្យយើងនូវចម្លើយទាំងនោះឡើយ!" ប៉ុន្តែ Davis បាននិយាយផងដែរថា ចូរយើងសង្ឃឹមយ៉ាងមុតមាំ និង តម្រូវឲ្យព្រះជាម្ចាស់ "ចាក់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ . . . គ្រប់ទាំងទីសំគាល់ និង សេចក្ដីសន្យា . . . ទាំងឡាយ យើង

មិនទាន់បានទទួលនៅឡើយ ចូរយើងខំរកមើលរបស់ទាំងនោះ និង កុំជ្រើសរើសរកអ្វី ដែលគ្មានអំណាចនោះឡើយ ។

ជំពូកចុងក្រោយ ពី ៨ ទៅ ១០ ដែលពេញហៀរនូវពត៌មាន អនុវត្តជាក់ស្តែង ។ ជំរុញឲ្យយើងប្រើដោយសេរី នូវផ្នែកសិល្បៈនៃការបង្ហាញពីជីវិតរស់នៅ ក៏ដូចគ្នានឹងការប្រើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយដែរ ។ ការផ្សាយតាមវិទ្យុ ដែលសម្រប សម្រួលឲ្យស៊ីនឹងស្ថានការណ៍នៅពេលថ្មីៗនេះ បានទទួលនូវការស្វាគមន៍ដោយ "មានការផ្លាស់ប្តូរគួរឲ្យកត់សំគាល់ក្នុងការឆ្លើយតបមកវិញ ។" ការប្រើរឿងពីបូរាណ និងរឿងប្រវត្តិសាស្ត្រ អាចជួយផ្តល់ឲ្យនូវច្រកចូលទៅក្នុងទំនៀមទម្លាប់។ ក្នុងការពិភាក្សា នៃការប្រៀបធៀបពីសេចក្តីប្រោសលោះ ឬ "បើកភ្នែកឲ្យឃើញ" ជាពិសេសនូវភាពស្រដៀងគ្នា នឹងស្ថានភាពរបស់យើងក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ជាពិសេសជាងនេះទៅទៀត គឺការបកស្រាយពីទំនាយ ដែលទាក់ទងទៅនឹង "ព្រះមេស្ស៊ី ដែលជាព្រះសំខាន់បំផុត នៅក្នុងការប៉ងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំង និង ក្នុងការបួងសួងរបស់ពុទ្ធសាសនា" ព្រះសិរអារ្យមេត្រី ដែលតាមធម្មតាគេបកប្រែថា "ព្រះអម្ចាស់នៃសន្តិភាព" លោក Davis រាយការណ៍ថា លោកបណ្ឌិត W.C. Dodds ជាបេសកជនមកកាន់ប្រទេសថៃ ១០០ ឆ្នាំ មុន បានរកឃើញនូវឈ្មោះផ្សេងទៀតនៃពាក្យ មេត្រីយ៉ា គឺទៅជា អារីយ៉ា ដែលក្លាយមកពីពាក្យសំស្ក្រឹត មានន័យថា "កើតឡើងខ្ពស់ឧត្តម" ។ Dodds "បានបង្ហាញថា ព្រះយេស៊ូ គឺបានកើតមកលើផែនដីនេះខ្ពង់ខ្ពស់លើសគេទាំងអស់ ហើយនិង ព្រះអង្គមានសេចក្តីមេត្តាករុណាលើសគេ ។" Davis សង្កេតឃើញថា "រឿងនេះគាត់សង្ស័យថា ពួកជំនុំថៃជំនាន់ដើម ប្រហែលជាអាចមកពីរឿងនេះ ទើបគេព្រមជឿព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យស្របតាមទំនាយពីបុរាណនេះឯង" ។

នៅក្នុងជំពូក ១០ នៅក្នុងសេចក្តីបន្ថែមថ្មីៗ មានការបង្ហាញពីរចនាសម្ព័ន្ធនៃការដឹកនាំ ដែលគេប្រទះឃើញ នៅក្នុងពួកជំនុំសម័យនេះ ។ ការនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ នូវរបៀបនៃអ្នកដឹកនាំតាមបែបលោកិយ គួរឲ្យស្តាយ ដែលបានជ្រាបចូលក្នុងចំណោមពួកជំនុំជាច្រើន ជាពិសេស ពួកជំនុំនៅទ្វីបអាស៊ីនេះឯង ។ ទីបំផុត Davis ជួយឲ្យយើងរំលឹកឡើងវិញពីការបកស្រាយរបស់យើង គាត់បានធ្វើដូច្នេះតាមរយៈគោលការណ៍ទាំងប្រាំ "ដែលមិនអាចបន្ថយឲ្យតូចបាន"

យ៉ាងច្បាស់លាស់ ដែលយើងអាចរកឃើញនៅក្នុង សន្និសញ្ញាថ្មី របស់ពួកជំនុំ ដោយមិនខ្វល់ពីទំនៀមទម្លាប់ឡើយ ។